

[Kofoed.]

mer til ham i en årrække. Folk skal nok finde ud af det selv. Jeg mener ikke, det kan være samfundsøkonomisk rigtigt at fremme en tendens til øjeblikkeligt forbrug fremfor at lade disse penge stå i en produktionsvirksomhed.

Hvis man har lidt at overgive til sine børn, kan man enten gøre det, at man giver det i levende live, eller også kan man sørge for at få flere børn; jo flere børn, jo mindre arvelodder, og jo mere bliver finansministeren unddraget penge.

For øvrigt kan jeg til slut sige om dette provenu på ca. 55 mill. kr., som det vistnok bliver, at det forslår i finansministerens budget som en skrædder et vist sted. Og vi skal nok høre nu bagefter, når vi kommer til dagpengeordningen, at en socialminister kan bruge disse penge på mindre end et kvarter, så jeg vil foreslå finansministeren at udskyde dette lovforslag til efteråret, så vi kan se, hvor hurtigt en socialminister kan bruge 55 mill. kr. Jeg tror, det tager ca. et kvarter.

Bernhard Baunsgaard: Må jeg begynde med at kommentere et par af de betragtninger, hr. Kofoed kom med.

Hr. Kofoed filosoferede lidt over, hvilke muligheder der var for at få udsat dette lovforslag. Han sagde, at det interesserede ham ikke, at der var mulighed for at få det udsat 12 søgnedage; skulle det udsættes, skulle det være til efteråret. Jeg tror, det er en meget rimelig betragtning, især hvis man fører den videre og konstaterer, at så nødtigt man end ser det, så er der et flertal i denne sal bestående af socialdemokrater og socialistisk folkeparti, der, hvad enten vi andre stemmer imod, går ind i arbejdet og gennemfører ændringer eller undlader at stemme, agter at gennemføre dette lovforslag nu. Man kan så lægge armene over kors og sige: det bliver så deres ansvar, og dem, det går ud over, er så borgerne i Danmark.

Vi har valgt at undersøge i udvalget, om det var muligt at få gennemført væsentlige ændringer, og det mener jeg er lykkedes. Når hr. Kofoed netop henviser til slægtsgårde, kan jeg måske allerede nu sige, at det er netop et af de problemer, som vi har taget op i udvalget, og hvor der, som hr. Poul Schlüter før sagde, bliver gennemført en væsentlig forbedring i forhold til det forslag,

som socialdemokratiet og SF ville have gennemført, såfremt ingen af os andre var gået ind i et samarbejde i udvalget.

Jeg tror, at det er nødvendigt at sige disse ord til indledning, fordi man kan ønske så meget, man vil, men man er nu engang nødt til at tage realiteterne i agt, og realiteterne er, at der er et spinkelt sammenskrabet flertal i dette folketing, der gennemfører det oprindelige lovforslag, hvad enten vi ønsker det eller ej. Og nu bliver det altså til, at det bliver forandret, ved at vi stiller visse forslag til ændringer, som er accepteret af socialdemokratiet, og så er det klart, at vi må tage konsekvensen af de forbedringer.

Dette er ikke et lovforslag, som burde have været gennemført. Det er et forslag, der bevarer uendelig meget af den lov, der nu er 50 år gammel. I 1922 gennemførte vi en arveafgiftslov, og finansministre, hvad enten det har været socialdemokrater eller konservative, har ikke ønsket at forandre principperne i denne lovgivning. Den nuværende finansminister er begyndt at pille ved dem, og jeg anser dette pilleri for meget væsentligt, idet jeg tror, at en meget væsentlig grund til, at man ikke har villet røre ved arveafgiftsloven, har været, at man her havde en lovgivning, som alle embedsmænd var fuldt fortrolige med, fordi den bogstavelig talt ikke, bortset fra nogle skalaændringer, har været rørt i 50 år. Nu er vi begyndt at røre ved principperne i loven, og så tror jeg, det bliver nemmere næste gang.

Det er jo en stor fejltagelse at tro, at skalaer, hvorefter man begynder at beskatte en arv på 1.000 kr., kan være rimelige i et samfund som det danske. Vi kalder det et velfærdssamfund, vi taler om, at vi skal modernisere det. Jeg vil gerne sige, for at der ikke skal være nogen tvivl om det, at dette er ikke en modernisering, som det radikale venstre er tilfreds med. En arveafgift begyndende ved en arv på 1.000 kr. i arveklasse B og C hører ingen steder hjemme. Det er bestemt ikke umagen værd.

Vi har fået pillet lidt ved det afgiftsfrie beløb, når det gælder arv fra forældre til børn, en meget beskeden forhøjelse til 8.000 kr. Det er heller ikke rimeligt. Man kan, som den højtærede finansminister gjorde det ved fremsættelsen af dette lovforslag, sige, at meget af arven består jo i inflation, eller den er skabt gennem samfundet ved, at